

mocht de patiënte of de kraamvrouwverzorgster nog wel even een boodschap sturen, maar voor regelmatig bezoek had deze vroedvrouw het te druk. Hier was nu sprake van een jonge vroedvrouw, die haar opleiding volgens modern wetenschappelijke opvatting heeft genoten, en gedurende langen tijd door mij als een van de besten onder de vroedvrouwen beschouwd werd. Ik ken er verder, die ik niet (meer?) in staat acht een liggingsdiagnose te maken, ik ken er verscheidene, die door de wijze waarop zij assisteren bij een „buitengewone bevalling” toonen geen flauw begrip te hebben van a- of antiseptiek. Men begrijpe mij goed! Ik wensch geen blaam op den stand der vroedvrouwen te werpen. Ik ken er, wie ik met een gerust hart mijn patiënten durf toevertrouwen. Er zijn er, wier kennis ik hoog schat, mede omdat ik vooral als jong arts, uit haar ervaring, menig nuttige les heb kunnen trekken. Maar dat de patiënten er beter aan toe zouden zijn, wanneer in het algemeen de verloskundige praktijk overging van de artsen naar de vroedvrouwen, moet ik voorzoover het Amsterdam betreft, met klem tegenspreken.

Amsterdam, 28 Juni 1920.

A. KROPVELD JR.

VITAMINEN.

Op bladz. 3317 van dit *Tijdschrift* komt collega DE GROOT op tegen het standpunt door mij in mijn verhandeling over „Volkvoeding” (bladz. 1625), ingenomen ten opzichte van URBEANU's kalium-hypothese. Ter verduidelijking voor den lezer wil ik mededeelen, dat URBEANU na tal van proefnemingen tot de slotsom kwam, dat pellagra veroorzaakt wordt door een tekort aan kalium en dat 0.4—0.5 pCt. K_2O in de voeding ongeveer de hoeveelheid is, die het organisme noodig heeft, wil het van die ziekte gevrijwaard blijven. Uit de bezwaren door DE GROOT ingebracht, vermeen ik te moeten opmaken, dat hij zich hierbij aansluit.

De hypothese van URBEANU staat en valt dus met de vraag, of werkelijk de door hem aangegeven hoeveelheid kalium de daaraan toegekende voorbehoedende waarde bezit. Nu schrijft hij echter zelf: „gegen die ausschliessliche Ernährung mit Schwartzbrot auf die Dauer hin, mit anderen Worten, gegen die Einstellung der Tagesration „auf das Minimum der Kalium-Verbindungen aus Brot, spricht aber eine nicht geringe „Anzahl meiner langdauernden Ernährungsversuche an Tieren, so dass ich diese „Ernährungsweise nicht empfehlen kann”.

Men zal moeten erkennen, dat deze bekentenis van URBEANU nu niet bepaald ons geloof versterkt in zijn hypothese, dat de opgegeven hoeveelheid kalium het voorbehoedmiddel is tegen pellagra.

Dat in mijn verhandeling, naar aanleiding van bovenstaande „Schwartzbrot”-opgave van URBEANU, slechts gesproken wordt over roggebrood en niet ook over bruinbrood, waarop DE GROOT wijst, vindt zijn oorzaak daarin, dat proeven over bruinbrood o. a. door mij mij zelf genomen zijn, dus aanhaling daarvan overbodig was.

Nog duidelijker blijkt de onjuistheid van URBEANU's hypothese, waar hij opgeeft door proeven te hebben aangetoond, dat de bereiding der spijzen van veel invloed is op het uitbreken der door hem genoemde ziekten, en dat proefdieren ziek worden, o. a. door steriliseeren of uitdrogen van voedsel. Nu zal men moeten toegeven, dat noch steriliseeren, noch uitdrogen de hoeveelheid kalium verminderen zal. URBEANU had dus uit de door hem zelf genomen proeven moeten afleiden, dat zijn kwantiteits-hypothese onjuist is.

Daar zooals boven blijkt, de hypothese van URBEANU onjuist is, als hij het ziek worden der proefdieren toeschrijft aan een tekort aan kalium, had ik dus het recht de oorzaak er van elders te zoeken en meende die gevonden te hebben in de chemische onvolwaardigheid van een gedeelte der genuttigde eiwitten. Wil collega DE GROOT deze opvatting van mij bestrijden, dan zal ik gaarne trachten zijn argumenten te weerleggen, doch dan zal hij zich daarbij niet kunnen beroepen op de onjuiste hypothese van URBEANU.

Utrecht, 29 Juni 1920.

D. J. HULSHOFF POL.